

Arrest

nr. 159 203 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 september 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. U woonde samen met uw vrouw N. T. (...) (O.V. (...)) en jullie drie kinderen in het dorp Yablunka in de provincie Ivano-Frankovsk. De laatste jaren

werkte u in de autohandel, waarvoor u samen met vrienden geregeld naar België kwam om tweedehandsauto's op te kopen.

In juli 2014 hoorde u geruchten dat verschillende mannen in uw dorp opgeroepen zouden worden voor het leger in het kader van een nieuwe mobilisatieronde. U wilde echter niet naar het leger omdat u gewetensbezwaren hebt tegen het gebruik van geweld en het doden van andere mensen. Daarom besloot u uit voorzorg om uit Oekraïne te vertrekken. Het feit dat het door de slechte sociaal-economische toestand in Oekraïne moeilijk was om werk te vinden, speelde eveneens mee in uw beslissing.

Op 27 juli 2014 vertrok u samen met uw zoon uit Oekraïne. U reisde met uw eigen auto naar België. U was in het bezit van een Pools Schengenvisum. Op 28 juli 2014 kwam u aan in België.

Na uw vertrek uit het land kreeg uw vrouw bezoek van een persoon van het militair commissariaat. Ze werd gevraagd om een oproepingsbrief voor het leger voor ontvangst te ondertekenen of om een verklaring af te leggen waarom ze dat niet wilde doen. Uw vrouw weigerde om ook maar iets op papier te zetten.

Op 28 september 2014 vertrokken uw vrouw en jullie twee dochters uit Oekraïne. Ze reisden mee in een auto van vrienden van u. Uw vrouw beschikte over een Pools nationaal visum. Op 29 september 2014 kwam uw vrouw aan in België.

Op 23 januari 2015 vroegen u en uw vrouw asiel in België. U had gewacht om asiel aan te vragen omdat u aanvankelijk hoopte dat u via een andere procedure een werkvergunning en verblijfsrecht in België kon krijgen.

B. Motivering

U verklaart dat u uit Oekraïne bent vertrokken omdat u een mobilisatie in het leger wilde ontlopen. U wil niet dienen in het leger omdat u gewetensbezwaren zou hebben tegen het gebruik van geweld en het doden van andere mensen. U wil ook zelf niet gedood worden. Verder bent u het niet eens met het politieke doel van de militaire actie in het oosten van Oekraïne. U vreest dat u door het ontlopen van de mobilisatie een gevangenisstraf riskeert. U bent eveneens uit Oekraïne vertrokken omdat u er door de slechte sociaal-economische situatie moeilijk werk kon vinden.

Ten eerste dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Gelet op uw verklaringen als zou u niet ingezet willen worden in het huidige conflict omdat u tegen het gebruik van geweld en het doden van anderen bent omwille van uw religieuze en morele overtuigingen, blijkt dat uw weigering om als reservist ingezet te worden in het Oekraïense leger in hoofdzaak ingegeven zou zijn door gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen in uw hoofde evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld worden vastgesteld.

Wat betreft uw verklaring dat uw bezwaren om geweld te gebruiken of om andere mensen te doden ingegeven zouden zijn door uw orthodox-christelijke religieuze overtuiging (CGVS, p. 12), dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het

Commissariaat-generaal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict.

Het is evenwel mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen spirituele of religieuze inzichten. In dit geval kan verwacht worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft naar deze waarden handelt, dat zijn andere overtuigingen ook consistent zijn met een dergelijk moreel en/of religieus kader en dat die persoon ook kan toelichten hoe hij tot zijn gewetensbezwaren is gekomen.

U maakt evenwel niet aannemelijk dat de door u voorgehouden gewetensbezwaren diepgeworteld en onoverkomelijk zijn.

Zo bleek u vrij oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af te leggen over hoe u tot uw beweerde gewetensbezwaren zou zijn gekomen. U verklaarde dat u hiervoor twee inspiratiebronnen had: uw orthodoxchristelijke geloof en de opvoeding door uw ouders. Toen u gevraagd werd in welke zin uw religie een rol heeft gespeeld in de totstandkoming van uw overtuigingen, zei u dat 'men de tien geboden van God moet nakomen'. U zou elke zondag en feestdag naar de kerk zijn gegaan. De priester zou telkens hebben gezegd dat u de geboden moest naleven. Meer had u hierover niet te vertellen. Toen u werd gewezen op het feit dat andere orthodoxchristelijke mensen wel hun legerdienst vervullen en deelnemen aan de strijd in het oosten van het land en u werd gevraagd in welke zin dit voor u anders zou liggen, antwoordde u: "Dat is juist het verschil. Dat zij willen gaan en ik niet.", zonder echter in te gaan op de reden waarom dit in uw geval anders zou zijn (CGVS, p. 12). Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat uw verklaringen weinig overtuigend overkomen. Gezien de orthodoxe leer geen absoluut, dogmatisch verbod kent met betrekking tot het gebruik van geweld of het doden van anderen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u op een enigszins onderbouwde manier zou kunnen uitleggen hoe u dan zelf tot een afwijkende mening zou zijn gekomen, quod non. Wat betreft de rol die de opvoeding door uw ouders zou hebben gespeeld bij de ontwikkeling van uw overtuigingen verwees u naar uw vader als inspiratiebron. U beweerde dat uw vader in de jaren 50 als jongeman naar de gevangenis zou zijn gegaan omdat hij zou hebben geweigerd om zijn legerdienst te doen in het Russische leger. Toen u werd gevraagd waarom uw vader zou hebben geweigerd om dienst te doen in het leger, bijvoorbeeld omdat hij tegen de Russen en de Russische overheersing was gekant of omdat hij eventueel gekant was tegen het algemene principe van militaire dienst, antwoordde u dat u dit niet wist. U zei dat uw vader enkel zei dat hij niet naar het Russische leger wilde gaan (CGVS, p. 11-12). Dit lijkt weinig overtuigend. Indien uw vader effectief omwille van een weigering van het vervullen van zijn legerdienst in het Russische leger in de gevangenis zou zijn beland en hij op die manier een inspiratie voor u zou zijn geweest, kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie hierover zouden hebben gesproken en dat u zou weten op basis van welke motieven uw vader zou hebben geweigerd om naar het leger te gaan.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voorts enkele belangrijke tegenindicaties voor het bestaan in uw hoofde van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Hoewel u verklaarde dat u ernstige bezwaren hebt tegen het gebruik van geweld, het dragen van wapens of het doden van anderen (CGVS, p. 8) blijkt dit niet echt uit uw eerdere levenswandel. Zo verklaarde u dat u uw legerdienst niet had vervuld omdat u hiervan was vrijgesteld gezien u destijds studeerde aan de universiteit. Toen u werd gevraagd of u toch uw legerdienst zou hebben vervuld indien u hiervan niet was vrijgesteld omwille van uw studies aan de universiteit, antwoordde u dat u uw legerdienst in dat geval waarschijnlijk wel had gedaan omdat u anders het risico zou hebben gelopen om met dwang te worden opgehaald of om in de gevangenis te belanden.

Wat betreft uw studietijd aan de universiteit verklaarde u overigens dat u daar wel een training in het gebruik van wapens hebt gekregen. U zei dat dit standaard een onderdeel van het curriculum aan de universiteit uitmaakte (CGVS, p. 6). Toen u werd gevraagd hoe u uw beweerde afkeer tegen het gebruik van wapens kon verzoenen met het feit dat u aan de universiteit leerde om met wapens om te gaan, antwoordde u dat u deze opleiding wel moest volgen indien u uw diploma wenste te behalen. Het Commissariaat-generaal meent dat het weinig consistent is dat u enerzijds verklaart dat u uw legerdienst wel zou hebben gedaan indien u hiervan niet vrijgesteld zou zijn geweest, terwijl u anderzijds beweert dat u diepgewortelde bezwaren zou hebben tegen het gebruik of het dragen van wapens en het doden van andere mensen. Het systeem van militaire dienst is immers bedoeld is om u voor te bereiden op een inzet in een eventueel gewapend conflict, onder andere door training in het gebruik van wapens, waarbij er van u zou worden verwacht dat u geweld gebruikt tegen soldaten van de tegenpartij en daarbij mogelijk slachtoffers maakt. Toen u werd gewezen op deze inconsistentie in uw verklaringen, antwoordde u dat er toen, op het moment dat u de dienstplichtige leeftijd had bereikt, geen oorlog was en dat je in het leger ook andere functies kunt vervullen dan gevechtsfuncties (CGVS, p. 9). Deze uitleg overtuigt niet. Indien uw bezwaren tegen het dragen en het gebruik van wapens en het

doden van anderen werkelijk zo diepgeworteld en over overkomelijk zouden zijn dat u naar eigen zeggen nog liever een gevangenisstraf van meerdere jaren zou krijgen dan naar het leger te gaan (CGVS, p. 10), kan worden verwacht dat u hier ook consistent naar zou hebben gehandeld door zich op één of andere manier te verzetten tegen het feit dat u een militaire opleiding kreeg die als doel had om u voor te bereiden op een inzet in een gewapend conflict.

Verder moet worden gewezen op het feit dat uit uw verklaringen over het huidige conflict in Oekraïne evenmin blijkt dat u een uitgesproken afkeer zou hebben van het gebruik van geweld of de inzet van troepen in een gewapend conflict. Hoewel u verklaarde dat het huidige conflict best via diplomatieke weg opgelost dient te worden, bleek u het in principe eens te zijn met de stelling dat de Oekraïense overheid het recht heeft om in te grijpen tegen de separatisten die zich willen afscheuren van de rest van het land. U bleek ook achter het principe te staan dat een land zich mag verdedigen als het wordt bedreigd van binnenuit of buitenaf. U zei dat de Oekraïense overheid het recht heeft om het leger in te zetten als de separatisten geweld gebruiken om hun doelen te proberen bereiken en dat het niet aan u is om te bepalen of ze daarbij mogen schieten of niet. Toen u werd gevraagd of een land volgens u het recht heeft om een beroep te doen op haar burgers indien het over te weinig soldaten beschikt om het land te verdedigen, stelde u dat het land het niet vraagt, maar dat het dwangmatig opgelegd wordt. U erkende wel dat een land in dat geval een beroep mag doen op haar burgers. U zei echter dat u hier zelf niet aan wil deelnemen (CGVS, p. 8-10). Het Commissariaat-generaal meent dat uw verklaringen opnieuw weinig consistent lijken met uw beweerde gewetensbezwaren. Het verdedigen van het grondgebied impliceert immers dat een land soldaten inzet om zijn territorium te beschermen, waarbij mogelijk geweld wordt gebruikt tegen de agressor en waarbij ook slachtoffers kunnen vallen. De vaststelling dat u akkoord gaat met dit principe en deze consequenties getuigt niet van het bestaan van oprechte, diepgewortelde en onoverkomelijke tegen het gebruik van geweld of het doden van anderen. Uw bewering dat een staat weliswaar het recht heeft om een beroep te doen op haar burgers, maar dat u ook het recht moet hebben om dit te weigeren (CGVS, p. 10), gaat niet op. In omstandigheden waarbij de nationale veiligheid wordt bedreigd, heeft de staat het recht om u te verplichten om legitiem strijd te voeren, tenzij er in uw hoofde sprake zou zijn van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren die verder gaan dan de algemene menselijke gedachte dat het in normale omstandigheden fout is om geweld te gebruiken of om andere mensen te doden, quod non in casu.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er wat betreft uw gedrag en handelingen ook geen positieve indicaties te vinden zijn voor het bestaan van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren met betrekking tot het gebruik van geweld. Toen u werd gevraagd of u zich in de loop van uw leven ooit actief hebt geëngageerd om uw beweerde overtuigingen inzake geweldloosheid verklaringen uit te dragen, door zich bijvoorbeeld in te zetten voor een bepaald doel of een bepaalde organisatie die gekant is tegen het gebruik van geweld of tegen oorlog in het algemeen, antwoordde u immers ontkennend (CGVS, p. 13).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u uw weigering om ingezet te worden in het conflict deels baseert op politieke bezwaren tegen het doel en de verantwoording van de militaire actie van de Oekraïense regering tegen de separatisten in het oosten van het land. U zei dat u van mening bent dat de militaire actie de mening van de mensen in het oosten van het land niet zal veranderen en dat het conflict op een andere manier opgelost moet worden (CGVS, p. 8). In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

Wat betreft een mogelijk verzet tegen deelname aan een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, een motief voor dienstweigering dat u zelf niet aanhaalde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, maar waarnaar in algemene, theoretische termen wordt verwezen in een brief die uw advocaat na het gehoor verstuurde (cf. stuk 7), dient te worden opgemerkt dat voor zover de legitimiteitskwestie van een bepaald conflict nog niet werd beslecht op internationaal niveau, de bezwaren of grieven van de persoon in kwestie kunnen worden beoordeeld vanuit de optiek van de gewetensbezwaarden (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 10: Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 14 november 2014, paragraaf 25).

Wat betreft een mogelijk verzet tegen een deelname aan het militaire conflict in het oosten van het land omwille van de methodes en middelen die door de Oekraïense (militaire) autoriteiten worden aangewend tijdens het conflict dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. OHCHR, Report on the human rights situation in Ukraine: 8th Report (15 December 2015), 9th Report (1 December to 15 February), 10th Report (16 February to 15 May 2015)), blijkt dat er weliswaar gewag wordt gemaakt van bepaalde schendingen van de

mensenrechten door de strijdende partijen, maar dat deze schendingen vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. In de beschikbare rapporten wordt er geen gewag gemaakt van systematische of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht door de eenheden van het reguliere Oekraïense leger waarin u als reservist zou worden ingelijfd. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat u niet kunt aantonen dat er een reële kans bestaat u in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van humaan gedrag. U of uw advocaat leggen geen informatie voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

Wat betreft uw vrees om zelf gewond te raken of gedood te worden (CGVS, p. 8), dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne zou worden opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee tot vijf jaar omdat u zich zou hebben onttrokken aan de mobilisatie door niet in te gaan op een oproeping van het militair commissariaat (CGVS, p. 10-11), moet worden opgemerkt dat gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking legitiem is bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van de dienstplicht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. COI Focus: Ukraine. Mobilisation partielle, insoumission), blijkt tevens dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zijn. Uit voormelde informatie blijkt tevens dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van een mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat u het land verliet voor u ooit een convocatie hebt ontvangen en dat uw vrouw ook geen convocatie in uw naam voor ontvangst zou hebben getekend (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS, p. 10), is er heden geen grond om aan te nemen dat u op dit moment reeds een gevangenisstraf riskeert omwille van het feit dat u zich niet hebt aangemeld voor in het kader van de mobilisatie. Uit de informatie blijkt dat u bij terugkeer hoogstens het risico loopt om tot een geldboete veroordeeld te worden, waarna u bij een eventuele nieuwe oproeping de keuze kunt maken om in te gaan op de mobilisatie of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in bepaalde regio's van het land, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in het dorp Yablunka (provincie Ivano-Frankovsk), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Ten slotte, wat betreft uw verklaring dat uw vertrek uit Oekraïne ook te maken heeft met het feit dat u er moeilijk werk kon vinden omwille van de slechte sociaal-economische omstandigheden daar, dient te worden opgemerkt dat dit geen gegronde asielmotief is, gezien uit uw verklaringen niet blijkt dat de

moeilijkheden die u ondervond om werk te vinden te wijten zouden zijn aan daden van vervolging of intentionele discriminatie zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. De paspoorten van u en uw vrouw, de geboorteaktes van de kinderen, en uw rijbewijs attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. De lidkaart van een maatschappelijke organisatie toont aan dat u lid was van deze organisatie, maar dit gegeven is blijkens uw verklaringen (CGVS vragenlijst, nr. 3.3) niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag. De documenten in verband met uw aanvraag voor een werkvergunning in België zijn evenmin relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag. De brief van uw advocaat bevat een louter theoretische uiteenzetting over de motieven waarop een dienstweigeraar zich kan beroepen om internationale bescherming te vragen. De concrete motieven die u zelf aanhaalde als reden voor uw weigering om in het leger te dienen, werden in deze beslissing reeds besproken (zie boven).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde geen vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, N. T. (...) (O.V. (...)), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen "48/3 tot 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. *In casu* dient te worden geoordeeld dat uit wat volgt blijkt dat door verzoekende partijen geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift een theoretische uiteenzetting geven omtrent de omstandigheden waarin een gewetensbezwaarde aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus, waarbij zij verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande, wijst de Raad er evenwel op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven.

2.2.6.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat in hoofde van eerste verzoekende partij geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld kunnen worden vastgesteld, voeren verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij wel degelijk een diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen dienaangaande heeft. Immers getuigt het feit dat zij en haar familie hun land van herkomst hebben verlaten van het feit dat zij zeer ernstige redenen heeft om niet gemobiliseerd te willen worden en het gebruik van geweld te vermijden. Wat betreft het gegeven dat eerste verzoekende partij aan de universiteit een training kreeg in het gebruik van wapens, hetgeen volgens verwerende partij niet verenigbaar is met de door eerste verzoekende partij beweerde afkeer tegen het gebruik van wapens, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij duidelijk heeft verklaard dat zij deze opleiding moest volgen om haar diploma te halen en derhalve de keuze niet had. Overigens is er een wezenlijk verschil tussen het leren gebruiken van wapens en het effectief gebruik van wapens in het kader van een oorlog, waarbij men het risico loopt om beschoten te worden en waarbij men geacht wordt mensen te doden.

2.2.6.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij en haar familie hun land van herkomst hebben verlaten allesbehalve volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van eerste verzoekende partij een diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen bestaan aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld. Immers zijn er ook andere redenen denkbaar waarom verzoekende partijen de beslissing hebben genomen om hun land van herkomst te verlaten.

Verder wijst de Raad erop dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom in hoofde van eerste verzoekende partij geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld kunnen worden vastgesteld. Meer bepaald werd door verwerende partij gemotiveerd dat het feit dat verzoekende partij aanhanger is van het orthodox christelijk geloof op zich – gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt – geen indicatie is dat eerste verzoekende partij diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die haar ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict, dat eerste verzoekende partij vrij oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen bleek af te leggen over hoe zij tot haar beweerde gewetensbezwaren zou zijn gekomen, dat er verder enkele tegenindicaties werden vastgesteld voor het bestaan van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren in hoofde van eerste verzoekende partij – met name verklaarde zij dat, indien zij niet zou zijn vrijgesteld van haar legerdienst, zij haar legerdienst waarschijnlijk wel had gedaan omdat zij anders het risico zou hebben gelopen om met dwang te worden opgehaald of om in de gevangenis te belanden, bleek uit haar verklaringen dat zij aan de universiteit wel een training in het gebruik van wapens heeft gekregen en bleek verder uit haar verklaringen over het huidige conflict in Oekraïne niet dat eerste verzoekende partij een uitgesproken afkeer zou hebben van het gebruik van geweld of de inzet van troepen in een gewapend conflict –, dat er wat betreft het gedrag en handelingen van eerste verzoekende partij ook geen positieve indicaties te vinden zijn voor het bestaan van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren met betrekking tot het gebruik van geweld en dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanbrengen ter weerlegging van desbetreffende motivering. Verzoekende partijen beperken zich tot de opmerking dat eerste verzoekende partij de opleiding op de universiteit over het gebruik van wapens moest volgen en dat zij hiertoe de keuze niet had en voeren aan dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen het leren gebruiken van wapens en het effectief gebruik van wapens in het kader van een oorlog, waarbij men het risico loopt om beschoten te worden en waarbij men geacht wordt mensen te doden. De Raad stelt evenwel vast dat door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor werd verklaard dat zij nooit een wapen in handen wou nemen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/08/2015, p. 5), niettemin blijkt vervolgens dat zij aan de universiteit een opleiding heeft gevolgd in het gebruik van wapens. Dit betreft dan ook een belangrijke tegenindicatie voor het bestaan van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent het gebruik van wapens. Het gegeven dat deze opleiding verplicht was, doet hieraan geen enkele afbreuk. Immers, indien eerste verzoekende partij inderdaad diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren zou hebben omtrent het gebruik van wapens, is het geenszins aannemelijk dat zij dan wel zou deelnemen aan een training in het gebruik van wapens. Verder onderstreept de Raad nog dat voormelde vaststellingen dienen te worden samen gelezen en dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van deze vaststellingen oordeelde dat in hoofde van eerste verzoekende partij geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld kunnen vastgesteld worden.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen betreffende de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij voorts niet aantoonde dat er een reële kans bestaat dat zij in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van humaan gedrag, citeren uit een rapport van *VN News Service* en een rapport van *Amnesty International*, stellende dat hieruit een geheel van aanwijzingen blijkt die aangeven dat ernstige misdaden kunnen worden begaan, bemerkt de Raad dat, afgezien van het feit dat dit blote beweringen betreffen die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd daar zij nalaten de rapporten waarnaar zij verwijzen bij te brengen, uit de in het verzoekschrift weergegeven citaten niet blijkt dat er sprake is van systematische of grootschalige schendingen van mensenrechten of het oorlogsrecht door de eenheden van het reguliere Oekraïense leger waarin zij als

reservist zou worden ingelijfd. Verzoekende partijen tonen derhalve op geen enkele manier aan dat er een reële kans bestaat dat eerste verzoekende partij in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van humaan gedrag.

2.2.8. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de vrees van eerste verzoekende partij om zelf gewond te raken of gedood te worden herhalen, wijst de Raad erop dat door verwerende partij dienaangaande het volgende werd gemotiveerd: *“Wat betreft uw vrees om zelf gewond te raken of gedood te worden (CGVS, p. 8), dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Het louter herhalen van de vrees van eerste verzoekende partij om gewond te geraken of gedood te worden volstaat geenszins om desbetreffende motivering te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.9.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking legitiem is bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van de dienstplicht en dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zijn, menen verzoekende partijen dat de straffen in Oekraïne voor desertie wel degelijk disproportioneel zijn. Verzoekende partijen bemerken desbetreffend dat uit de artikelen 408 en 409 van het Oekraïense strafwetboek weliswaar blijkt dat desertie wordt bestraft met een gevangenisstraf gaande van twee tot vijf jaar, doch rapporteerde *Russia Today* op 5 februari 2015 dat het Oekraïense parlement een wet heeft goedgekeurd waarbij wordt toegelaten om op deserteurs te schieten en dat derhalve hieruit blijkt dat deserteurs eveneens gefusilleerd kunnen worden.

2.2.9.2. De Raad stelt echter vast dat, daar waar verzoekende partijen menen dat deserteurs eveneens gefusilleerd kunnen worden, dit een blote bewering betreft die door hen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partijen laten immers na het rapport van *Russia Today* waaruit zij desbetreffend citeren bij te brengen. Overigens blijkt uit het in het verzoekschrift vermelde citaat op geen enkele manier dat deserteurs gefusilleerd mogen worden, zoals verzoekende partijen voorhouden. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zouden zijn.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in het dorp Yablunka (provincie Ivano-Frankovsk), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een stuk neerleggen stelt de Raad vast dat dit stuk niet voorzien is van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt dit stuk derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 10 augustus 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

In hun verzoekschrift vragen verzoekende partijen de toekenning van het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand en verwijzen zij desbetreffend naar bijlage 2 van hun verzoekschrift waaruit zou blijken dat zij van het voordeel van pro-deo genieten. De Raad stelt echter vast dat deze bijlage, hoewel vermeld in de inventaris, niet bij het verzoekschrift werd gevoegd. Door verzoekende partijen werd geen enkel bewijs neergelegd waaruit blijkt dat zij van het voordeel van pro-deo genieten.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT